

Parasja Ki tisa.

Thora: Sjemot 30:11 t/m 34:35

Haftara 1 Koningen 18:1-39 & Ezechiël 36:16-36

De trouw van God

Inleiding

We zijn bezig in het boek Exodus. Er zou al heel wat te zeggen zijn over de structuur van dit bijbelboek. Het boek begint eigenlijk met verdeeldheid. Aan het begin van het boek is er weinig tot geen contact tussen God en Zijn volk. Israël leeft in Egypte, onder de slavendienst. Zij hebben geen gelegenheid om God te dienen. Dat is op zichzelf al een juk. Maar aan het einde van het boek woont God onder de mensen. De mensen zijn vrij om Hem te dienen. In de tijd daartussen gebeuren allerlei bijzondere dingen. Daar gaan we straks naar kijken.

Betsalel de zoon van Chur

Maar eerst een tekst uit hoofdstuk 31. Dit gedeelte voert ons naar Betsalel de zoon van Chur. De tora omschrijft hem als een ambachtsman, of een werkmeester. Zijn naam betekent 'in Gods schaduw'. En laten we eens kijken wat hier van deze man geschreven staat.

Ex31:1-3 "dan spreekt de Heer tot Mozes en zegt; zie, ik heb bij name geroepen; Betsalel, zoon van Choer uit de stam van Juda; Ik zal hem vervullen met de Geest van God; in wijsheid, in verstand, in kennis en in allerlei werk.

En dan volgen de opsommingen van al het werk. In het volgende vers leest u dat deze man het ontwerp verder mag uitdenken van het huis dat voor de Heer gebouwd zal worden. Mozes had immers wel het model gezien dat de Heer hem op de berg getoond had, maar er moeten toch ontwerpen worden gemaakt, en details worden uitgedacht.

ander deel van de Tenach, namelijk Jesaja 11:1 en 2

Opschieten zal een twijg uit de tronk van Jesse(Juda) een scheut uit zijn wortels zal bloeien. Rusten zal op Hem de Geest van de Heer. Een geest van wijsheid en verstand, een geest van beraad en sterkte een geest van kennis en ontzag voor de Heer.(de vreze des Heeren)

Overeenkomsten tussen Betsalel en de Messias

- Beiden uit de stam van Juda
- Beiden begiftigd met dezelfde Geestes eigenschappen
- Beiden zijn geroepen om het huis van de Heer te bouwen

We zien dus dat Betsalel heel nauw verbonden is met de Messias. Hij is ook het hoofd van een groep leerlingen die hem helpen dit huis te bouwen, allen begiftigd met die geest van wijsheid. Zo is hij een voorafschaduw.

De verzoening tussen God en Zijn volk

Exodus 32:7-14

In het gedeelte wat daaraan vooraf gaat staat de zonde beschreven van het gouden kalf. Het volk Israel dat in feite net getrouwd was keert zich hier alweer van haar Heer, haar Man om een afgod te aanbidden. En dan komt Mozes in beeld. Hij heeft niet meegedaan aan de zonde van Israel, en daarom kan hij in deze situatie als middelaar dienen tussen God en Zijn volk. Lees maar mee in vers h32:7 *De Heer zei tegen Mozes; 'Ga terug naar beneden, want jouw volk, dat je uit Egypte hebt geleid, misdraagt zich. Nu al zijn zij afgeweken van de weg die ik hen gewezen heb. Ze hebben een stierenbeeld gemaakt, hebben daarvoor neergeknield, er offers aan gebracht en gezegd:'Israel, dit is je god die je uit Egypte heeft geleid'. De Heer zei verder tegen Mozes: "Ik weet hoe onhandelbaar dit volk is. Houd Mij niet tegen: Mijn brandende toorn zal hen verteren. Maar uit jou zal ik een groot volk laten voortkomen."* Mozes probeerde de Heer zijn God milder te stemmen: *"wilt u dan uw toorn laten woeden tegen uw eigen volk, Heer, dat u met sterke hand en grote macht uit Egypte hebt bevrijd? Wilt u dat de Egyptenaren zeggen; "Hij heeft hen bevrijd om hen in het ongeluk te storten, om hen in het bergland te doden en van de aarde weg te vagen?"Wees niet langer toornig en zie ervan af onheil over uw volk te brengen."* Mozes zegt als het ware tegen God; beseft U wel dat de mensen een heel verkeerd beeld van U zullen krijgen als U dat doet? Uw Naam wordt ontheilgd als U dit ten uitvoer brengt! Daarna gaat Mozes iets heel bijzonders doen. Lees maar mee in :13 *"Denk toch aan uw dienaren Abraham, Isaak en Israel, aan wie u onder ede deze belofte hebt gedaan: "ik zal jullie zoveel nakomelingen geven als er sterren aan de hemel zijn en het hele gebied waarvan ik gesproken heb zal ik hun voor altijd in bezit geven"* Andere vertalingen spreken zelfs over hoe God *'bij zichzelf gezworen heeft'*. En **daar** gaat Mozes zich op beroepen. Hij zegt als het ware tegen de Heere God; *"wat U nu zegt dat kan toch helemaal niet? U heeft aan de aartsvaders een on-voor-waar-delijke belofte gedaan! U hebt geen gehoorzaamheid geëist, geen trouw, geen zondeloosheid, niets van dat alles. U hebt bij uw eigen heiligheid gezworen. Dan kunt U nu toch niet zeggen dat U dit volk gaat vernietigen? Ik wil helemaal niet dat U nu opeens alleen met mij verder gaat, want wie zegt dan dat ik het wel zal redden?"* Mozes had niet de illusie dat hij het er beter vanaf zou brengen. Als het niet alleen afhangt van Gods trouw dan zal hij het ook niet redden. "Nee" zegt hij "Ik wil juist dat U trouw bent aan dit volk dat tegen U gezondigd heeft. Daar moet U mee verder". Niet omdat zij het verdienen, maar omdat U het beloofd hebt. Op de achtergrond van de woorden die Mozes hier spreekt horen je als het ware Paulus meeklinken... *"de genadegaven en de roeping van God zijn onberouwelijk"* of zoals een andere vertaling heeft *"de genade die God schenkt neemt Hij nooit terug, wanneer Hij iemand roept maakt Hij dat niet ongedaan"*.(rom11:29) Want ook voor deze situatie hier bij de Sinaï geldt; *"wanneer sommigen van hen God ontrouw zijn geworden, zal dat dan geen einde maken aan Gods trouw? Natuurlijk niet, ieder mens is onbetrouwbaar maar God is betrouwbaar, zoals ook geschreven staat; 'u blijkt rechtvaardig wanneer u rechtsprekt en overwint wanneer u vonnist.'* (rom3:3-5)

Even tussen haakjes... Is het u al opgevallen dat Mozes hier eigenlijk precies het tegenovergestelde doet van wat wij als christelijke kerk eeuwen lang gedaan hebben? Mozes wilde niet dat God met hem een nieuw volk begon. Hij wilde dat God trouw zou zijn aan het volk wat gezondigd had, want die trouw was voor hem immers ook de enige hoop..? Maar wat hebben wij als kerk eeuwen lang gezegd? "Ja hoor Heer, begint u met ons maar opnieuw. Die Israëlieten willen Uw verbond toch niet

aanvaarden dus verwerpt U hen maar. Wij zullen Uw nieuwe volk zijn, en U niet teleurstellen. Wat een hoogmoed... Hadden we maar een voorbeeld genomen aan Mozes. Hadden we maar gezegd "Dank U voor de ontferming die U aan ons betoont hebt, maar we komen niet alleen hoor! Nu wij tot U gekomen zijn zullen we niet rusten voordat ook Uw uitverkoren volk deel heeft aan Uw ontferming. We zullen niet rusten voordat U Jeruzalem gesteld hebt tot een lof op aarde". Maar het is nog niet te laat. Ik kom daar straks nog wel op terug.

We lezen nog vers 14. *Toen zag de Heer ervan af Zijn volk te treffen met het onheil waarmee Hij hen bedreigd had.*

Ziet u het verschil? In vers 7 was het nog 'jouw volk' het volk van Mozes. Maar nu is het weer Zijn volk, het volk van God. Ze zullen nog wel een straf moeten ondergaan, maar God keert zich niet voor altijd van hen af. Mozes is voor het volk op de bres gesprongen.

Hij heeft bij God in herinnering gebracht dat de heiligheid van Zijn naam hier in het geding is, en hij heeft God terecht Zijn eigen belofte voorgehouden. Gods verbondstrouw is altijd groter dan Zijn toorn. Zijn toorn duurt niet voor altijd, Zijn trouw wel. (ps103:8&9 en ps36:6)

En dat is nu overgave. Als wij beseffen dat het hoogste doel is dat Gods naam geheiligd zal worden. (dat is ook de eerste bede van het onze Vader) En dat wij ons volledig afhankelijk weten van Zijn verlossing, zonder enige verdienste van onze kant. Daar wordt onze Heer zo geweldig in groot gemaakt.

Maar goed, we gaan weer verder in Exodus. De toorn van God was afgewend, Hij zal het volk niet uitroeien. Maar er moeten nog wel dingen rechtgezet worden.

We gaan verder lezen in vers 30

30 De volgende morgen zei Mozes tegen het volk: 'U hebt zwaar gezondigd. Toch zal ik de berg op gaan; misschien kan ik de HEER ertoe bewegen u uw zonden niet aan te rekenen.' *31 Hierop keerde hij terug naar de HEER. 'Ach HEER,' zei hij, 'dit volk heeft zwaar gezondigd: ze hebben een god van goud gemaakt. 32 Schenk hun vergeving voor die zonde. Wilt u dat niet, schrap mij dan maar uit het boek dat u geschreven hebt.'* *33 De HEER antwoordde Mozes: 'Alleen wie tegen mij gezondigd heeft, schrap ik uit mijn boek. 34 Breng het volk nu naar de plaats die ik je heb genoemd; mijn engel zal voor je uit gaan. Maar op de dag van de verantwoording zal ik hen voor hun zonde ter verantwoording roepen.'*

Let eens op de manier waarop Mozes hier handelt, want dat is eigenlijk best heel mooi. Hij gaat de zonde van het volk belijden, en hij noemt die zonde daarbij heel specifiek. (vs31) *'Zij hebben een god van goud gemaakt, schenk hun vergeving voor die zonde.'* Mozes was blijkbaar al heel bekend met hoe dit soort dingen bij God horen te zijn. Johannes schrijft pas eeuwen later dat *'indien wij onze zonde belijden, God is getrouw en rechtvaardig, dat Hij onze zonde vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid'(1joh1:9)* Mozes past dat principe hier al toe. Een stukje verder schrijft Johannes; *en indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige.(1joh2:1)* En dat is eigenlijk precies wat Mozes hier ook mag doen. Hij is voor Israel als het ware "een voorspraak bij de Vader" Zo iemand heb je nodig als je zelf door je eigen ongerechtigheid(onrechtvaardigheid) niet meer in Gods nabijheid kunt komen. En zo iemand hebben wij gelukkig ook schrijft Johannes. Jezus dé rechtvaardige. Wij

hadden gezondigd, maar Hij heeft voor ons verzoening bewerkt. Hij is de Hogepriester van het nieuwe verbond. Voor ons is Hij de enige hoop, zoals Mozes hier voor Israel. Uit deze geschiedenis blijkt immers ook al; alleen iemand die zelf geen deel heeft aan de zonden van het volk kan als voorspraak bij de Vader dienen. En wat heeft Jezus toen gezegd? *“Schenk hun vergeving, schrap Mij dan maar uit Uw boek”*. Dat is de volkomen toewijding. Dat is volmaakte liefde. Daarmee draagt Hij de straf weg en bewerkt Hij ontferming.

Maar goed, even terug naar de tekst. Is het Mozes hier gelukt om in deze situatie verzoening te bewerken? Eigenlijk niet. Of beter gezegd nóg niet. Want wat doet God?

H33:1-3 **1** De HEER zei tegen Mozes: *‘Vertrek van hier, met het volk dat je uit Egypte hebt weggeleid, en ga naar het land waarvan ik Abraham, Isaak en Jakob onder ede heb beloofd dat ik het aan hun nakomelingen zou geven, 2-3 een land dat overvloeit van melk en honing. Ik zal een engel voor je uit sturen en ik zal de Kanaänieten, de Amorieten, Hethieten, Perizzieten, Chivvieten en Jebusieten verdrijven. Maar ik trek niet met jullie mee, want jullie zijn een onhandelbaar volk en ik zou jullie daarom onderweg kunnen doden.*

God trekt zich terug. Hij gaat zelf niet meer mee, maar in plaats daarvan zal Hij een engel sturen. Als je deze situatie weer terug wilt voeren naar het beeld van de ontrouwe echtgenote(iets wat we in de bijbel vaak tegenkomen) dan zou je kunnen zeggen dat de bruidegom tegen zijn ontrouwe bruid zegt; *“Ik houd mij aan de belofte, ik zal ervoor zorgen dat het je aan niets ontbreekt. Maar verder hoef ik je nooit meer te zien.”*

Maar wat heb je aan zo'n huwelijk? Het gaat juist om de liefde, om de relatie die je met de ander hebt. De overige dingen komen toch zeker op de 2^e plaats..?

4 *Toen het volk deze onheilstijding hoorde, ging het in de rouw; niemand deed sieraden om. 5 De HEER had Mozes namelijk opgedragen tegen de Israëlieten te zeggen: ‘Jullie zijn een onhandelbaar volk. Als ik ook maar een ogenblik met jullie mee zou reizen, zou ik je al doden. Doe daarom je sieraden af, dan zal ik besluiten wat ik met jullie zal doen.’*

Gelukkig maar... In deze tekst breekt het licht door. God opent de mogelijkheid dat Hij Israel meer genade geven zal. Het berouw dat de Israëlieten tonen bewerkt bij Hem ontferming.

(nbg vertaling. Nbv is niet duidelijk over het feit dat God Mozes bij zijn naam geroepen heeft)

12 *Toen zeide Mozes tot de HERE: Zie, Gij zegt tot mij: doe dit volk optrekken, maar Gij hebt mij niet doen weten, wie Gij met mij zult zenden, terwijl Gij toch gezegd hebt: Ik ken u bij name en ook hebt gij genade gevonden in mijn ogen. 13 Nu dan, indien ik genade in uw ogen gevonden heb, maak mij toch uw wegen bekend, zodat ik U ken; opdat ik genade vinde in uw ogen. Bedenk toch, dat deze natie uw volk is.*

Mozes gaat terug naar het begin. Hij gaat God in herinnering brengen de woorden waarmee Hij Mozes geroepen heeft vanuit de braambos; *Mozes, Mozes!* (ex 3:5) *“...Ik ken u bij name”*

En hij gaat God de woorden waarmee Hij dit volk geroepen heeft in herinnering brengen. Ex6:6 *Ik zal Mij u tot een volk aannemen en ik zal u tot een God zijn. (bedenk dat deze natie uw volk is vs13)*

Mozes pleit niet op enige verdienste maar alleen op het woord van God. Dat is waar je op kunt staan, dat is de vaste grond onder je voeten. Die beloften van God vormen je houvast.

14 Toen zeide Hij: Moet Ik zelf medegaan om u gerust te stellen? 15 En hij zeide tot Hem: Indien Gij zelf niet medegaat, doe ons vanhier niet optrekken. 16 Waaraan zal anders geweten worden, dat ik en uw volk genade in uw ogen gevonden hebben, dan doordat Gij met ons medegaat? Immers daardoor zijn ik en uw volk afgezonderd uit alle volken, die op de aardbodem zijn. 17 En de HERE zeide tot Mozes: Ook deze zaak, waarover gij gesproken hebt, zal Ik doen, omdat gij genade in mijn ogen gevonden hebt en Ik u bij name ken.

In deze verzen vraagt Mozes aan de Heer om het verbond te herstellen, en om weer in gemeenschap met Zijn volk te treden. Wat is de bruid als de bruidegom er niet is? Juist uit de aanwezigheid van de bruidegom blijkt toch dat zij apart gezet is, dat zij aan hem toebehoort? Daarom vraagt Mozes juist met de woorden die terug deden denken aan het begin van deze geschiedenis aan de Heere God of Hij nog een keer opnieuw wil beginnen. Het antwoord van God luid *“Ook deze zaak waarvan gij gesproken hebt zal ik doen.* Er is verzoening gekomen tussen God en Zijn volk.

Dan willen we ook nog even kijken naar vers 19.

19 (2^e gedeelte)Ik zal genadig zijn, wie Ik genadig ben, en Mij ontfermen, over wie Ik Mij ontferm. Een welbekende tekst. Paulus citeert deze tekst in rom9. Al te vaak is deze tekst zo uitgelegd van ‘God ontfermt zich nu eenmaal over wie Hij zich ontfermt, daar kun je geen pijl op trekken. Dat is Zijn eigen keus. Het is net zoiets als ‘waar slaat de bliksem in’. Dat kun je nu eenmaal niet weten’. Maar als je deze woorden dus in de context leest zie je direct dat er een geheel andere betekenis achter zit. Het is namelijk niet voor niets dat Paulus deze tekst aanhaalt in rom9. Daar is sprake van een zelfde situatie. Ook op het moment dat Paulus dat schrijft heeft een groot gedeelte van Israel de heerschappij van God verworpen, en hebben zij Zijn verlossing niet aanvaard. En juist dan gaat Paulus uitleggen (in rom9); Hoewel het volk ongehoorzaam is verwerpt God dit volk toch niet. Want; *“Ik zal genadig zijn, wie Ik genadig ben, en Mij ontfermen, over wie Ik Mij ontferm.”* Hoe moeten we dit nu lezen? Heel eenvoudig. God zegt eigenlijk “Als Ik begin Mij ergens over te ontfermen, dan **zal** Ik Mij erover ontfermen. En als Ik ergens begin barmhartig te zijn, dan ga Ik daarmee door tot het einde toe. Dus je zou dus heel kort kunnen samenvatten: als God iets doet, dan is Hij consequent. Tot zover over vers 19

Nu deze verzoening gekomen is moet ook alles weer worden hersteld zoals het vroeger was. Er moeten twee nieuwe stenen tafelen komen, die weer opnieuw beschreven zullen worden door de Heere God zelf. Alles wordt weer gelijk aan de eerste situatie. Bij God is er altijd ruimte voor een volkomen herstel.

De overste leidsman

Nu we dit alles als het ware 'doorgemaakt' hebben wil ik nog even terug blikken naar H 33:7 t/m 11. De Israëlieten doen daar namelijk iets heel opmerkelijks. Lees maar mee:

7 Mozes nu nam een tent en spande haar voor zich uit buiten de legerplaats, ver van de legerplaats, en noemde haar: tent der samenkomst. Ieder, die de HERE zocht, ging uit naar de tent der samenkomst, die buiten de legerplaats was. 8 Wanneer Mozes uitging naar de tent, stond het gehele volk op en ging staan, ieder aan de ingang van zijn tent, en zij zagen Mozes na, totdat hij de tent was binnengegaan.

Toen ik dit las zat ik te denken; wat heeft dit ons nu eigenlijk te zeggen? Waarom staan die Israëlieten zo naar Mozes te kijken? Toen kwam er een tekst in mijn gedachten uit de hebreënbrieff en die luid; *2 Laat ons oog (daarbij (alleen) gericht zijn op Jezus, de leidsman en voleinder des geloofs, die, om de vreugde, welke vóór Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende, en gezeten is ter rechterzijde van de troon Gods. 3 Vestigt uw aandacht dan op Hem, die zulk een tegenspraak van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, opdat gij niet door matheid van ziel verslapt.*

"Laat uw oog gericht zijn op Hem"... Je zou bijna denken dat dit thora gedeelte de achtergrond is waartegen de hebreënbrieff schrijver deze tekst opgeschreven heeft. Immers ook hier is sprake van een voorafschaduwing. Door het toedoen van Mozes is de toorn van de Heer afgewend van het volk Israel. Maar ook daarna dient Mozes hen tot hun voordeel. Hij doet voorbede voor hen bij de Vader. Door hem spreekt God tot het volk. En menigmaal heeft hij al tegenspraak moeten verdragen van het murmurerende volk. Toch is hij hun overste leidsman, hun hoop. Hij zal het volk verder leiden. En daarom zijn de ogen van het volk gericht op hem.

En zo is het bij ons ook. Jezus heeft met Zijn eigen bloed verzoening gedaan bij de Vader in het hemelse heiligdom. Ook nu is Hij daar om voorbede te doen. En daarvandaan verwachten wij Hem ook terug. De Vader spreekt tot ons door Hem. Wij spreken tot de Vader door Hem. Hij is voor God de dienende Knecht, voor ons is Hij de hoogste Heer. Zo was dat bij Mozes ook.

Jezus is onze overste Leidsman, en zelfs de Voleinder van ons geloof. Wat er bij ons nog aan ontbreekt vult Hij aan. Hij is onze hoop. Laat ons oog dan dus gericht zijn op Hem, en doe dat staande. Dat is een beeld van uitzien, van alert zijn, van verwachting.

Ter afsluiting

Psalm 106:19-23

*19 Zij maakten een kalf bij Horeb
en bogen zich neer voor een gegoten beeld;*

*20 zij verruilden hun Eer
tegen het beeld van een rund dat gras eet.*

*21 Zij vergaten God, hun Verlosser,
die grote dingen in Egypte gedaan had,*

*22 wonderen in het land van Cham,
geduchte daden bij de Schelfzee.*

*23 Toen zeide Hij, dat Hij hen zou verdelgen –
indien Mozes, zijn uitverkorene,
niet vóór Hem in de bres had gestaan*

*om zijn grimmigheid af te wenden,
zodat Hij hen niet verdiert.*

Mozes is voor het volk Israel in de bres gaan staan. God zoekt dat soort mensen ook. Tot Israël spreekt God door Ezechiël (22:30)

Ik heb onder hen gezocht naar iemand, die een muur zou kunnen optrekken en voor mijn aangezicht op de bres zou kunnen staan ten behoeve van het land, zodat Ik het niet zou verwoesten, maar Ik heb hem niet gevonden. 31 Daarom heb Ik mijn gramschap over hen uitgestort; met het vuur van mijn verolgenheid heb Ik hen verteerd; hun wandel heb Ik op hun hoofd doen neerkomen – luidt het woord van de Here HERE.

Allereerst; de Heere Jezus is voor ons in de bres gaan staan. Hij heeft voor ons verzoening bewerkt bij de Vader. Daar leven we uit. Maar dat moet bij ons toch ook een verandering teweeg brengen. Dat moet bij ons ook het verlangen wekken om op de bres te gaan staan voor anderen. Wilt u daar voorbeelden van?

Denk maar eens aan Stefanus toen hij gestenigd werd. Met zijn ogen geslagen op Jezus spreekt hij de woorden van Mozes; *“Here, reken hun deze zonde niet toe”*(hand 7:60)

Denk eens aan Paulus (rom 10) *Broeders, de toegenegenheid mijns harten, en het gebed, dat ik tot God voor Israël doe, is tot hun zaligheid.* Paulus was in gebed met de redding van Israel bezig.

Denk eens aan Elia die het volk terug bracht tot de Heer, denk eens aan Samuel, denk aan de richters. Allemaal mensen die op de bres gestaan hebben voor God. En hoe gaat dat dan in zijn werk?

Kijk eens terug in psalm 106:6 *Wij hebben gezondigd, evenzeer als onze vadersen, verkeerd gedaan, goddeloos gehandeld.* Het begint met schuldbelijdenis. Niet alleen onze zonden, maar ook die van onze voorouders. God zoekt geen mensen die zeggen; “nu ja, ik heb eigenlijk niet meegedaan, maar ik zal wel een goed woordje voor je doen”. Als we schuld belijden doen we dat collectief, zoals de psalmdichter. En verder? Denk maar terug aan Israel. We moeten ons verootmoedigen. Alle sieraden moeten af. Er moet ook berouw en bekering zijn. Dat bewerkt ontferming voor Gods aangezicht.

En dan kunnen we gaan bidden. Bidden voor ons gezin, bidden voor familie, bidden voor alle mensen zelfs; schrijft Paulus aan Thimotheus. En voor onze overheid, ons land en volk. En daarbij mogen we God Zijn eigen woord voorhouden, en pleiten op Zijn beloften en trouw.

Afsluitend gebed

Vader in de hemel. Dank U wel voor Uw woord. Dank U wel dat u zich daarin openbaart, en dat wij U daardoor mogen kennen als een God van trouw en liefde. Dank U wel dat U van ons houdt.

Heer wij willen op dit moment tot U komen om U de zonde te belijden waaraan wij en onze voorouders schuldig zijn. Vergeef ons dat wij Uw kostbare woord zo vaak verkeerd uitgelegd hebben als het gaat over de beloften aan Uw volk Israel.

Vergeef ons dat wij gefaald hebben om te zien dat Uw trouw niet afhankelijk is van menselijke gehoorzaamheid. Vergeef ons dat wij gedacht hebben dat wij recht gehad zouden hebben op Uw trouw, in tegenstelling tot anderen.

Vergeef ons Heer dat wij de omvang van Uw trouw zo enorm onderschat hebben. Vergeef ons dat wij daarmee Uw naam ontheiligt hebben. Wij belijden aan U dat wij als gelovigen uit de volken zo verdeeld zijn vanwege hoogmoed en onkunde. Vergeef ons onze zelfzuchtigheid op dit gebied, en wilt U ons helpen om diep te beseffen dat Uw trouw de enige grond is waarop wij kunnen staan. Dank U wel dat U ons deze dingen hebt doen zien, en dat wij daardoor meer mogen leren wie U werkelijk bent.

Dank U wel dat wij ook mochten lezen dat wij een voorspraak hebben bij U onze Vader, namelijk; Jezus de Messias, Uw Zoon, de Rechtvaardige.

Wij roepen U aan Heer of U ons wilt helpen om te komen tot de bestemming die U voor ieder van ons heeft. Wij bidden of U ons wilt helpen om de ontferming die U ons hebt betoont mee te delen aan Uw volk, en aan de gehele wereld. Wijst U ons hierin de weg om te gaan.

Kom toch tot Uw doel met Uw volk. U hebt beloofd Heer dat U hen terug zult brengen naar het land dat U beloofd hebt aan Abraham Izaak en Jacob. U hebt beloofd dat U hen zult geven; een nieuw hart, en een nieuwe Geest. U hebt beloofd dat Uw Zoon Jezus terug zal komen om het koningschap te aanvaarden, en Uw koninkrijk op te richten. (Uw koninkrijk kome) U hebt beloofd dat U deze schepping vrij zult maken van de dienstbaarheid aan het verderf, en wij bidden U of U spoedig al deze beloften wilt gaan vervullen. Wij prijzen U dat wij door Uw Zoon al deel mogen hebben aan die nieuwe schepping, en we danken U voor het rijke toekomstperspectief dat U ons geeft door Uw woord.

Aanvaard onze dank, en verhoor onze gebeden in de naam van uw Zoon Jezus.